

KUNST SOM BLIK

Case fra
KØS

Museumsunderviseren beder 7. klassen om at stille sig som et teaterpublikum midt i banegårdshallen under det store stationsur. Klassen snakker kort om opgaven og stiller sig herefter i rækker med de højeste bagerst og de laveste forrest. Uden at forklare, hvad der skal ske, stiller underviseren sig ind i midten af gruppen og med høj og teatralisk stemmeføring læser hun op fra det stykke papir, hun står med i hånden.

”Vær stille. Scenografien er udformet som en hal af imponerende dimensioner. Midt i den hænger der et kæmpestort ur. På scenen er et ur altid metafor for, at livet går.”

Eleverne kigger overraskede rundt på hinanden og op på uret over dem. De smiler lidt forlegent over det besynderlige optrin, de pludselig er blevet en del af, og som påkalder sig en smule opmærksomhed fra forbipasserende. Men de forbliver tavse og kigger nysgerrigt mod ’scenen’. Underviseren fortsætter oplæsningen:

”Dette rum er befolket af et meget stort antal skuespillere. Når de kommer tæt på, kigger de direkte på deres publikum. De prøver at aflæse i dit ansigt, om du synes, de er gode eller ej. Nogle af dem lader som om, de har travlt. Andre lader som om, de er helt optagede af deres telefoner. Og andre igen opfører sig som om, de ikke ved, hvor de skal gå hen.”

De fleste rejsende kan ikke lade være med at smile eller stoppe forbavsede op, når eleverne afslutningsvist giver skuespillerne en stor hånd, for ”1. akt er forbi”. Bifaldet runger i hallen.

Efterfølgende snakker eleverne om den fælles oplevelse. Flere bruger ord som ’akavet’ og ’en smule grænseoverskridende’, og andre spørger om underviseren havde aftalt med de rejsende, hvad de skulle gøre. ”Det var som om, de virkelig var skuespillere”, siger en pige fra klassen.